

Tuyển Tập Truyện Ngắn Bạch Ngọc Sách (Tập 1)

Contents

Tuyển Tập Truyện Ngắn Bạch Ngọc Sách (Tập 1)	1
1. Chương 1: Hiên Nhà Có Nắng	1
2. Chương 2: Chè Buổi	6
3. Chương 3: Tình Yêu Đầu Tiên.....	7
4. Chương 4: Đêm Noel	10
5. Chương 5: Tình	12
6. Chương 6: Noel Yêu Thương	18

Tuyển Tập Truyện Ngắn Bạch Ngọc Sách (Tập 1)

Giới thiệu

Tuyển tập những câu truyện ngắn hay được viết bởi các tác giả Việt tại diễn đàn tiểu thuyết Bạch Ngọc Sách. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-tap-truyen-ngan-bach-ngoc-sach-tap-1>

1. Chương 1: Hiên Nhà Có Nắng

Tác giả: Xuân An

Tháng sáu cộc cằn đỏ cái nóng rất bỏng lên ngôi nhà. Tôi ngồi xõm trước hè, tay cầm nhánh cây còng queo vẽ những đường ngoằn ngoèo vô định trên nền gạch. Cánh đồng mênh mông trước mặt bạc một màu nắng. Bầu trời cao vời vợi, xanh ngắt chẳng một bóng mây. Ngọn gió dịu hiu mang theo hơi thở gắt gỏng của ngày hè phả vào mà tôi nóng rất. Tôi nhìn ra xa hơn, thấy thấp thoáng trên những vạt đồi nhợt màu một cái bóng nhà liêu xiêu, chợt thấy ủa về trong kí ức xưa cũ cái mái tranh ủ dột mỗi khi trời đổ mưa.

Ngồi mãi như thế cũng mỏi, mà trời nắng chói thế này cũng chẳng chạy đi đâu chơi được, tôi vứt cái que ra giữa sân, đứng dậy đi vào trong nhà. Cá Mắm đang ngồi học. Thế là tôi cố đi sao cho đôi dép kêu lẹt cà lẹt quẹt. Căn nhà gạch thênh thang rộng rãi âm thanh khó chịu. Cá Mắm ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu học bài. Tự nhiên tôi thấy mình chẳng đáng bằng con mèo mướp của nó. Thế là tôi lừ mắt, bỏ qua, đi vào góc tủ lấy quyển truyện ra đọc. Dù tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần rồi.

Cái không gian nóng nực mà im lặng này thật dễ khiến người ta mất kiên nhẫn. Nằm vắt chân trên giường, tôi chốc chốc lại trở người đổi tư thế. Quần áo với mặt chiếu cọ vào nhau sột soạt. Cá Mắm dường như đã chịu hết nổi. Tôi nghe tiếng nó mất kiên nhẫn gỡ sách soàn soạt. Thế là lòng tôi lại nhen lên niềm vui quái đản. Tôi cố sức lần qua lần lại, tạo ra tiếng động càng ngày càng lớn hơn. Rồi làm thế mãi cũng mệt, tôi ngủ quên đi lúc nào không biết.

Tiếng mở cổng sắt rin rít làm tôi tỉnh giấc, bật dậy. Cái bóng áo hoa của Cá Mắm ào ra ngoài sân. Tôi nghe tiếng nó tíu tíu.

– Mẹ! Sao muộn thế này mẹ mới về?

Rồi nó lằng xằng xách hộ cái túi, cầm lấy cái nón khi mẹ cười dịu dàng với nó rồi dắt xe vào sân. Con nhỏ còn chạy ào vào nhà lấy ra cốc nước. Nhìn cảnh ấy tôi đâm ra tự trách mình ngủ quên. Mấy câu vui mừng tự động nuốt lại trong bụng. Tôi xỏ dép đi ra hè, khuôn mặt không tự chủ mà hơi xị ra.

– Con chào mẹ...

Quà của mẹ mang về (lại) là hai đôi dép nhựa kiểu dáng giống hệt nhau, chỉ khác nhau ở màu bông hoa trang trí. Tôi thấy hơi ngán ngẩm. Lúc nào cũng vậy, từ quần áo, bút vở, giày dép đến món đồ ăn vặt, mẹ đều mua hai phần như nhau cho tôi và Cá Mắm. Mẹ làm như chúng tôi là hai chị em sinh đôi vậy. Mà cũng có lẽ mẹ sợ hai đứa ghen tị lẫn nhau hay thấy... tủi thân, nên lúc nào cũng đối xử làm sao cho thật công bằng.

Cá Mắm xỏ ngay chân vào đôi dép mới. Trông nó thích thú ra mặt. Còn tôi thì nhìn đôi dép trên tay mình, tự nhủ sẽ dùng khi nào Cá Mắm không đi. Dù là đồ gì cũng vậy, tôi luôn canh chừng sao cho không có món đồ nào mặc giống Cá Mắm hết. Mà hình như cả nó cũng vậy. Chúng tôi đều không thích sự trùng chộc của lũ trẻ cùng xóm.

– Mít, thích không con?

Mẹ thấy tôi cứ tần ngần mãi với đôi dép trên tay liền hỏi. (Tên ở nhà của tôi là Mít).

– Dạ! – Tôi nhìn mẹ, tự nhiên gật đầu, cười toe.

Mẹ mỉm cười, xoa xoa đầu tôi rồi đi xuống bếp chuẩn bị cơm tối. Tôi nhìn lại đôi dép trên tay, liếc sang bên xem Cá Mắm lúc này đã cất đôi dép cẩn thận lên giá. Tôi để đôi dép vào góc nhà, lại đi về phía giường cầm quyển truyện lên, dù chẳng có chữ nào vào đầu cả...

Một ngày bạc nắng, tôi và mẹ đã đến ngôi nhà này. Mẹ cầm tay tôi thật chặt, tưởng chừng như thả lỏng một chút thôi, tôi sẽ chạy ào đi mất. Ngôi nhà mẹ nói sẽ có bố mới cho tôi, cả một người chị thật hiền.

Người đàn ông ấy trông lầm lì, ít nói. Sau chuyến công tác dài ngày, ông ta ngượng ngùng cầm cái áo đỏ lại gần tôi, lúc này đang núp sau lưng mẹ, chỉ chừa đôi mắt nhìn ông ta chăm chăm. Khuôn mặt vuông vức đen sạm vẽ ra một nụ cười ngượng ngập, rồi ông ta mở miệng nói:

– Mít, thích không con?

Tôi lúc ấy vẫn đang mặc chiếc áo cũ mà bố mua cho, dù với tốc độ lớn của tôi, nó đã trở nên cộc hỡn. Tôi nhìn đôi mắt chờ mong của người đàn ông trước mặt, rúc đầu sâu hơn vào lưng mẹ, kêu lên:

– Không thèm. Xấu ồm...

Chiếc áo rực rỡ bị tôi hất xuống nền đất. Mẹ quát lên nạt nộ:

– Mít, không được hỡn!

Rồi mặc cho người đàn ông ấy ngăn cản, mẹ túm tôi lại phát vào mông mấy phát. Tôi thấy mình uất ức làm sao. Ngay lập tức tôi khóc ré lên, luôn miệng kêu “Bố ơi, bố ơi...”

Mẹ sững người lại, dừng tay. Không gian căn phòng rơi vào sự gượng gạo. Tôi chạy biến ra ngoài hè khóc thút thít. Chiếc áo đỏ nằm chổng chơ trên nền nhà.

...

– Đây là chị Chi. Hơn con một tuổi. Gọi chị đi con. – Mẹ nhẹ nhàng bảo.

Ấn tượng của tôi về Cá Mắm cũng có từ ngày hôm ấy. Lúc ấy, Cá Mắm dè dặt ôm cái cột nhà. Nó đen đen, gầy còm. Đôi mắt đen hơi sếch, cái mũi khá tẹt. (Vì thế mà sau này tôi tự đặt cho nó cái biệt danh là Cá Mắm). Do thiếu đôi tay người mẹ, quần áo nó hơi xộc xệch. Cá Mắm cũng như bố nó; nói ít, làm nhiều.

Cá Mắm chỉ hơn tôi vài tháng tuổi, học hơn tôi một lớp, nhưng người lớn hơn nhiều lắm. Khi tôi còn đang ầm ỨC khóc lóc ngoài hè, mặc cho sự dọa nạt, dỗ dành của mẹ, Cá Mắm lẳng lặng cầm cái áo bị bỏ quên dưới sàn nhà lên, nhẹ nhàng phủi bụi rồi để lên bàn.

Tôi là một đứa bướng bỉnh nên chẳng mấy khi chịu làm theo lời mẹ. Trước mặt mẹ, tôi cố nói sao cho không phải gọi Cá Mắm là chị, cùng lắm thì cố mà xưng tên. Còn sau lưng ban lãnh đạo ư? Tất nhiên tôi gọi là Mắm, thậm chí cả nói trống không luôn. Tôi không ưa nó. Nó cũng chẳng thích tôi. Và thế là chúng tôi chiến tranh...

Nhìn bề ngoài vậy thôi, nhưng tôi phải công nhận là Cá Mắm học rất giỏi. Điểm của nó trên lớp lúc nào cũng toàn chín với mười. Tôi thì học hành lằng nhằng, tầm tầm ở giữa bảng. Lúc nó ở nhà gạo bài thì tôi chạy tung tăng ngoài xóm đi chơi mà.

Dẫu vậy khi nhìn nó khoe điểm với mẹ, cái mũi tẹt hếch hếch lên khi được khen ngợi, đôi mắt liếc tôi đầy thách thức, tôi vẫn thấy tức tởm. Cứ dần dà như thế, nó sẽ chiếm hết tình cảm mẹ dành cho tôi mất.

Buổi tối, Cá Mắm tá hỏa lên nhìn bàn học gọn gàng của nó be bét vết đen loang lổ từ cái bình mực đổ nghiêng trên mặt bàn. Và tôi xin thề là tôi không hề làm việc đó. Thủ phạm chỉ có thể là con mèo mướp của Cá Mắm thôi. Tôi đã thanh minh với mẹ với đôi mắt và thái độ hết sức chân thật. Thế mà mẹ lại chẳng tin tôi, phạt tôi phải úp mặt vào tường cả buổi tối. Tôi còn bị cấm đi chơi suốt hai tuần liền. Tôi đứng ở góc nhà với sự khó chịu đang gặm nhấm từng chút, từng chút một...

Nhưng dù sao nhìn cảnh Cá Mắm phải mất công chép lại một đồng vở (con nhỏ đi thi vở sạch chữ đẹp), tôi cũng thấy hả hê phần nào.

Chiều hôm sau, khi tôi vừa đi chơi đồ hàng ở nhà cái Ốc về, đã thấy một đàn vịt mẹ, vịt con đổ chót đang tung tăng bơi ngoài sân. Trời đất, đồng bài kiểm tra của tôi. Tôi đã giấu đi rất kĩ rồi cơ mà.

– Mít. Sao bị điểm kém còn mang đi giấu? – Mẹ tôi bước ra ngoài sân, lên tiếng.

– Con... – Tôi lí nhí.

– Học hành thế này hả? Chỉ giỏi chơi bời thôi. Có biết mẹ thất vọng về con thế nào không hả? Suốt ngày không chịu học hành. Chỉ đi chơi là giỏi.

Tôi đứng im giữa sân, mặt cúi gằm nghe mẹ thịnh nộ. Rồi đột nhiên, mẹ lôi đầu ra đồng truyện mà tôi cất rất kĩ, mang ra ngoài đốt. Tôi hốt hoảng van xin. Nhưng đồng truyện thì đã thành đồng tro tàn. Đôi mắt tôi mờ đi, khóc vì ầm ỨC. Đúng là ở nhà-người-ta, không cái gì có thể giấu được. Rồi tôi nhìn thấy Cá Mắm, lúc này đang đứng ở góc nhà. Lúc ấy, càng nhìn tôi càng thấy mắt nó sếch, càng nhìn càng thấy như mép nó đang nhếch lên ngày một cao.

– Xoảng!

Tôi giơ chân đạp đổ đồng chậu cây hoa đá mà nó mất công chăm sóc bấy lâu đang nằm ngoan bên hè nhà. Tôi gào lên:

– Là mày chứ gì? Chính mày hót lẻo với mẹ tao. Đồ lẻo mép. Đồ đáng ghét. Đồ cá mắm gầy nhằng...

Mẹ tôi bước đến túm vai áo tôi, phát vào mông vài cái đau điếng.

– Đã học dốt và còn đổ lỗi cho người khác. Lại còn phá phách. Mẹ dạy con thế hả?

Tôi nức nở, nhìn thẳng vào mẹ, gào toáng lên:

– Mẹ không cần con nữa chứ gì? Lúc nào mẹ cũng chỉ bênh nó thôi. Mẹ chê con học dốt. Con ham chơi. Mẹ không cần con nữa chứ gì? Con chỉ thế thôi đấy. Bố ơi... Bố ơi...

Nói rồi tôi ôm mặt chạy biến ra ngõ. Tôi nghe tiếng mẹ đằng sau quát lớn:

– Mít. Đứng lại!

Tôi chạy mãi, chạy mãi. Chạy ra khỏi xóm. Chạy hết con đê. Chạy lên cái chòi cũ bí mật trên đồi. Ở đây, tôi nức nở đến thiếp đi. Trưa hôm đó tôi không về nhà...

Tôi lại mơ về ngôi nhà trên triền đồi. Với cuộc sống hạnh phúc của riêng tôi. Nơi có đủ cả bố và mẹ. Bố cưng chiều tôi. Mẹ chăm lo cho tôi. Cả hai cố gắng vẽ cho tôi một cái vòng tròn hoàn thiện. Nhưng có lẽ việc ấy đã khiến bố mệt mỏi. Để rồi một ngày mưa tầm tã, xóa nhòa con đường đất đầy dấu chân xưa cũ, bố đã ra đi mà không bao giờ quay lại. Tôi thì vẫn bám áo mẹ, ngây thơ mà hỏi rằng:

– Mẹ ơi, bao giờ bố về?

Mẹ không trả lời. Bà ôm lấy tôi, im lặng. Nhưng tôi cảm nhận trên vai mình những giọt nước đau thương nóng hổi. Vòng tròn mong manh ngày nào nay đã vỡ tan...

Lúc tôi tỉnh dậy thì đã là buổi chiều. Bụng tôi bắt đầu biểu tình đòi ăn. Tôi chần chừ, không dám quay về nhà, cũng không muốn thấy khuôn mặt của Cá Mắm. Tôi ngồi đây, giữa cái hốc dưới cây nhãn mà tôi vẫn hay chơi đồ hàng, nằm nghĩ miên man.

Bất chợt, tôi nghe có người gọi, không lấy gì làm thân thiện.

– Này!

Tôi ngược lên. Là Cá Mắm. Mặt con nhỏ đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi.

– Sao... Sao mà biết tao ở đây? – Sau một chút ngần ngừ, tôi nói.

– Mà thì đi chỗ nào được nữa chứ... Trưa mà không về. Mẹ đi tìm nên bị ngã xe đấy.

– Ngã xe? Có... Có sao không? – Tôi thấy ruột thắt lại, một nỗi sợ mơ hồ tràn đến.

Cá Mắm nhìn mặt tôi, chắc lúc ấy đã chuyển thành màu trắng. Nhưng cái tôi ngu ngốc thì vẫn nhất quyết đứng đó, không chịu di chuyển.

– Chỉ sút sát nhẹ thôi. Nhưng mà làm thế mà được à? Làm mẹ với bố phải mất công đi tìm. Cơm trưa cũng không ăn.

Tôi lúc ấy như tháo được cục sắt trong lòng, nhưng vẫn cố nói. Chắc không khác gì một con gà trụi vẫn cố khoe mẽ.

– Thì... đã làm sao. Ai khiến bố mà phải lo? – Tôi hất mặt.

– Mà nói thế hả? – Cá Mắm bắt đầu sầm mặt.

– Sao tao không được nói? Tao có bố của tao rồi. Bố mà chỉ là kẻ chiếm chỗ bố tao thôi. Cả mà nữa. Mà chiếm mất mẹ của tao. Đồ cá mắm! – Tôi gân cổ lên nói.

– Mà... mà... Đồ con lợn béo ú! – Cá Mắm phản kháng.

Tôi héch mặt nhìn nó. Nó giương đôi mắt gườm gườm lại. Bầu không khí trong chốc lát chìm xuống. Rồi không thông báo trước, tôi với nó lao vào nhau. Tôi cầu. Nó cào. Tôi túm áo. Nó giật tóc. Hai đứa dùng dằng rồi ngã lăn ra đất. Hai con nhóc mười tuổi quần nhau trên triền đồi.

– Mà cướp mẹ của tao. Đồ chết tiệt! – Tôi gào lên.

– Bố tao đã mất công chọn áo cho mà. Thế mà mà vứt như đồ bỏ đi. Đồ vô ơn!

Tôi với Cá Mắm chửi bới. Tức tối bao năm xả hết ra ngoài. Nó bắt đầu đấm mạnh. Tôi cũng chẳng vừa, nhéo thịt nó vài phát đau điếng. Nó hét lên, xô tôi xuống dưới, cào cào đủ kiểu. Tôi há mồm cắn luôn vào tay nó. Tôi dùng sức rất mạnh, cổ hết sức mà nghiêng xuống. Vì tôi biết, về khoản đánh nhau hôm nay tôi cũng thua kém nó nốt. Nó đang phần nộ, còn tôi thì không ăn cơm trưa. Cá Mắm dùng sức cào má tôi, bắt tôi nhả ra. Rồi nó lại lấy tay túm tóc. Lần này thì tôi chỉ còn biết chống cự, bị nó quần cho một lử.

Tàn cuộc chiến, con nhỏ đứng lên. Đôi mắt rực lửa, thờ dốc nhìn tôi, kẻ bại trận, lúc này vẫn đang ngồi bệt dưới đất. Tôi nhìn nó. Đến cả đánh lộn cũng thua. Bao uất ức dồn nén không phát ra được như dồn hết

lên mắt, cay cay. Nhưng tôi không muốn tỏ ra kém cỏi trước Cá Mắm. Tôi cố giương đôi mắt trừng trừng đầy thách thức.

Kẻ thắng trận nhìn lại, hình như giờ đã bị tôi ảnh hưởng, cũng có thể vì những lời nói cay độc giờ mới phát huy tác dụng. Đòn đau thì luôn có tác dụng tức thì, những lời thương tổn có tác dụng chậm hơn, nhưng sâu hơn nhiều. Nó bỗng ngồi sụp xuống. Lấy tay ôm mặt, vừa khóc vừa nói:

– Mẹ ơi... Mẹ ơi...

Tôi biết người Cá Mắm gọi không phải mẹ mình. Không hiểu sao tôi cũng khóc theo. Hai con nhóc te tua như hai con gà nhúng nước đã khóc rống lên trên triền đồi, mặc cho cảm xúc tuôn trào. Những bí mật cố giấu đi bị đối phương moi móc đến tận chỗ sâu kín nhất, giờ phơi ra trước nắng rọi, méo mó và thảm thương. Và chúng tôi chỉ biết khóc. Đột nhiên tôi thấy nó không hề đáng ghét. Ngược lại, tôi cảm thấy có thể hiểu nó hơn.

Tôi bỗng thấy tội lỗi với những lời nói vô tâm của mình. Nó còn thiếu thốn hơn tôi. Mẹ nó mất khi nó chưa thể nhớ được kí ức gì về mẹ. Tôi từng thấy nó len lén gỡ tấm ảnh một người phụ nữ ra ngắm. Rồi khi xong lại vội vàng giấu vào tủ quần áo, tận góc sâu nhất.

Sau đó, hai chiến binh bại trận dắt díu nhau về nhà. Vì tội đánh nhau, cả hai cùng bị phạt. Dù tôi bị nhiều lươn vào mông hơn, nhưng Cá Mắm cũng không khá hơn tôi. Chắc tại mông tôi nhiều thịt hơn. Buổi tối nhìn nó xoa xoa mông, mặt nhăn nhó. Tôi bắt chợt phì cười. Nó quay ngoắt sang tôi, lườm một cái cháy mắt.

– Ê, đứng đấy hong da à?

Tôi thấy Cá Mắm đứng chần chừ trên bờ mương. Nó đang cầm chổng vỡ, chắc mới đi học nhóm về. Tôi đi chơi ngang qua, nhìn thấy nó như vậy không hiểu sao lại lên tiếng. Nó nhìn tôi, ậm ừ. Tôi nhìn xuống chân nó, liếc qua con mương, nơi chiếc dép hoa đang mắc ở bãi rêu giữa dòng. Mương nước mùa này không sâu lắm, chắc chỉ khoảng đầu gối người lớn.

– Sao không xuống mà lấy đi?

– Tao... tao sợ nước – Nó nói nhỏ.

Tôi nhếch mép. Cá Mắm lúc nào cũng có muôn vàn lí do để sợ. Sợ sâu, sợ ếch, sợ nước, sợ những gì không rõ ràng... Tôi thì khác. Như bao đứa cùng xóm, tôi sợ nhất cái chổi lông gà ở góc tường thôi. À, chắc trừ thằng Bi, bố nó đã ưu tiên sắm hẳn một cái roi mây rồi. Tôi cười, bỏ dép, xắn quần rồi bước ào xuống mương. Tôi lấy chiếc dép mắc ở đám rêu giữa mương, quãng về phía Cá Mắm.

– Có vậy cũng không làm được. Nhát cáy quá đi.

Rồi tôi bước về phía bờ. Nhưng bỗng nhiên, tôi thấy nhói chân, kêu “Á” lên một tiếng. Tôi hơi sững lại, mặt nhăn nhó, vẫn bước về phía bờ. Cá Mắm ở trên bờ lo lắng. Tôi lên trên bờ mương, ngồi sụp xuống, gỡ bàn chân ra xem xét. Một vết cắt sâu ở trên lòng bàn chân tôi, đã bắt đầu bết máu. Chắc tại mảnh sành dưới mương rồi. Cá Mắm nhìn vết thương, mặt xám ngoét. Nó lắp bắp:

– Có... có sao không? Làm gì bây giờ?

Tôi nhăn mặt. Nhìn khuôn mặt nó, lúc này trông thật thảm hại.

– Làm gì nữa? Đi kiếm lá chó đẻ đi.

Cá Mắm chỉ biết lập cập làm theo. Tôi nhai đồng ngọn lá, đắp vào vết thương. Cá Mắm thì lo lắng đứng bên, chân tay thừa thãi chẳng biết làm gì. Xong, tôi đứng dậy, đi trước. Rồi tôi quay lại, nhìn con nhóc gầy còm vẫn đang đứng yên một chỗ.

– Còn đứng đó làm gì?

Cá Mắm lập cập chạy theo.

– Mà không sao thật chứ?

– Sao là sao? Đứt chân tí thôi. Bình thường.

Về nhà, tôi giấu nhem chuyện bị đứt chân. Nhưng mấy hôm sau, tôi bị sốt. Nhìn vết thương ở chân tôi, mẹ vội vàng tra hỏi. Cá Mắm khai hết mọi việc.

Mẹ đưa tôi đi bệnh viện. Cũng may tôi không phải sốt vì bị uốn ván. Nhưng cũng đủ cho mọi người một trận tá hỏa. Chắc sau khi tôi khỏi, thể nào cũng bị một trận giáo huấn đã đời.

Cá Mắm đến thăm tôi, có mang theo một quyển truyện mới làm quà. Chắc nó phải cho con lợn đất yêu dấu ở nhà ra đi đây. Con nhỏ mang quà đến rồi một lúc lấy cớ về luôn. Tôi nhìn quyển truyện, ngần ngừ gỡ gỡ. Con nhỏ biết tặng đúng kiểu truyện tôi thích. Rồi một hàng chữ tím đậm nhỏ nhắn ở ngay trang đầu lọt vào mắt tôi.

“Chóng khỏe nha Mít.

Mắm.”

Con nhỏ nắn nót viết từng chữ, còn kí là Mắm mới ghê. Tôi cười. Bỗng nhiên nhớ ra cả xóm mỗi Mắm là được gọi bằng tên thật – Chi. Mỗi mình tôi đặt cho nó biệt danh và lúc nào cũng réo. Đôi lúc con nhỏ nghe tiếng ai đó gọi lủ bạn với những cái biệt danh ngồ ngồ, nó bắt chợt hơi ngậy ra, buồn buồn. Tôi tự hỏi, khi mình gọi nó “Mắm, mẹ gọi về ăn cơm!”, sau cái nhìn như dao cạo, nó có từng mỉm cười không nhỉ?

Ừ thì... Hai nửa vỡ ra ghép lại tuy chẳng thể toàn vẹn, vẫn đôi chỗ va vấp, méo mó. Nhưng chỉ cần chúng tôi tin rằng nó tròn trịa và toàn vẹn, thì mọi việc cũng sẽ ổn thôi.

Như khi mẹ dắt tôi đi trên triền đê, rời xa mái nhà ủ dột trên triền đồi, đi từ vùng mưa rơi đến miền nắng dội. Nhìn ngôi nhà lấp ló sau rặng cây với mái hiên nắng đổ vàng óng, tôi đã nghĩ, nó thật đẹp làm sao.

Xuân An (Đ.Q.N – 12/2011)

2. Chương 2: Chè Bưởi

Tác giả: Tiểu Vũ (Phượng Vũ)

Vân Thiên xuống ngựa, rẽ vào một quán nhỏ ven đường, đặt hành lý và thanh bảo kiếm lên một góc bàn, chàng đưa mắt nhìn người bán hàng, hơi khẽ giật mình. Người bán hàng năm xưa đã không còn ở đây nữa, chỉ có một cô gái trẻ, chàng nhận ra là thiếu nữ vẫn quanh quẩn bên chân bà lão năm xưa ấy.

Thiếu nữ thấy nam tử khôi vĩ, dường như là một người khách sang trọng từ xa đến vẫn đang nhìn mình chăm chú, hai má nàng đỏ lựng, không biết nói sao. Lát sau, Vân Thiên nghe tiếng nàng hỏi khẽ:

-Khách quan, ngài dùng gì?

-Chè bưởi... Quán cô còn làm chứ?

Thiếu nữ khẽ gật đầu và lát sau mang ra cho chàng một bát chè thơm nức. Nhìn bát chè sóng sánh trong tay mình, Vân Thiên khẽ thở dài:

-Vẫn hương vị ấy. Đã bao đêm ta nằm mơ thấy...

Giọng chàng càng lúc càng nhỏ nên thiếu nữ bên trong chẳng nghe rõ. Chỉ thấy vẻ mặt cảm thán của chàng khi nhìn vào bát chè, lòng nàng càng xao xuyến.

Vân Thiên còn nhớ như in cái ngày chàng được bà lão và cô bé sống trong quán này cứu sống, thể mà đã gần mười năm rồi.

Ngày ấy, Vân Thiên còn là một tướng sĩ trẻ dưới trướng của Bảo Nghĩa vương Trần Bình Trọng. Nhà Nguyên ở phương Bắc vẫn ôm mộng mở rộng đất đai về phía nam nên một lần nữa tấn công vào Đại Việt. Bảo Nghĩa Vương trong một trận chiến cầm cự với giặc mà bị bắt, còn Vân Thiên thì bị thương bị giặc truy

sát. Chiến mã của chàng mặc dù trúng tên nhưng cũng vẫn gắng gượng chạy về đến vùng này mới gục ngã. Vân Thiên được hai bà cháu bà lão bán quán này cứu sống và đưa về chăm sóc.

Trong suốt ba tháng bị thương ở lại đây, món chàng yêu thích và nhớ nhất chính là món chè bưởi của bà cụ. Món chè được làm từ cùi bưởi đào trồng trong vườn nhà, với đỗ xanh, thấm đượm tình quê. Con trai lớn của cụ đã tòng quân và chết trận mấy năm trước, con dâu cụ không lâu sau cũng bệnh mà đi theo chồng. Con trai út hiện tại vẫn đi lính chưa về, chỉ có hai bà cháu nuôi nhau qua ngày đoạn tháng ở thôn trấn này.

Vân Thiên còn nhớ rõ, cháu gái của bà cụ năm đó mới bảy tuổi, tên là Hương Liên. Mười năm trôi qua, bà cụ không còn, cô bé năm đó cũng đã trưởng thành thành một thiếu nữ thôn quê xinh xắn, đoan trang. Ngày đó, khi chàng từ biệt hai bà cháu trở lại Thăng Long, Hương Liên cứ nắm tay chàng mà khóc mãi. Trong tâm trí cô bé con ấy, vị tướng trẻ này là một anh hùng khó ai có thể sánh kịp. Vân Thiên chỉ xoa đầu cô bé mà rằng:

-Đại ca phải đi. Nếu giặc nước đuổi xong rồi, đại ca sẽ về thăm muội và bà nội.

Lúc ấy Hương Liên mới chịu để chàng lên ngựa về Thăng Long.

Chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc năm, Vân Thiên vâng mệnh ra đóng quân tại biên giới để phòng nhà Nguyên một lần nữa phát động tấn công. Đến tận bây giờ chàng mới có cơ hội ghé về thăm lại nơi có những con người đã cứu sống và cứu mang mình năm xưa.

Bát chè bưởi đã hết sạch từ khi nào. Chàng đưa mắt nhìn Hương Liên một lần nữa, chỉ thấy nàng vẫn len lén nhìn mình. Vân Thiên đứng dậy, đưa tiền cho nàng, nói:

-Chè vẫn thế, rất ngon. Bà bà mất lâu chưa?

-Quan khách biết bà nội tiểu nữ?- Hương Liên ngạc nhiên hỏi lại, dường như cảm giác trong nàng lúc này càng mãnh liệt.

-Ta rất nhớ món chè bưởi năm đó của bà bà nên quay về thăm.

-Bà nội mất mấy năm rồi. Huynh là...

Vân Thiên mỉm cười rồi quay đi, cầm lấy hành lý và bảo kiếm, nhảy lên ngựa, trước khi đi, chàng cười nói một câu cuối cùng:

-Hương Liên, ta có việc phải đi gấp. Nếu có thể trở về sớm, ta sẽ ghé thăm muội... Đợi ta...

Ngựa đã chạy về tít đằng xa, cát bụi theo đó cuộn lên mù mịt. Hương Liên bần thần vịn tay vào cột, một giọt nước mắt long lanh chảy ra từ khóe mắt nàng. Nàng khẽ cười:

-Đại ca... Hương Liên vẫn chờ chàng 10 năm nay...

3. Chương 3: Tình Yêu Đầu Tiên.....

Tác giả: thusinhдалат

DÀNH CHO MỘT THỜI ĐÃ QUA.....

DÀNH TẶNG NHỮNG AI ĐANG YÊU.....

[AN]Tình yêu đầu tiên.....

Mọi người thường hay nói với nhau rằng: trong cuộc đời của mỗi con người tình yêu đầu tiên chính là tình yêu đẹp nhất, đó là thứ tình cảm thiêng liêng mà suốt cuộc đời này ta sẽ khắc cốt ghi tâm, dù cho có thể nào cũng không quên được.

Có phải thế không?

Ngày ấy, bước vào quảng đời sinh viên, tôi gặp em.

Trong lớp, em ngồi cách tôi một cái bàn, ngay sát sau lưng, chỉ cần quay đầu lại phía sau là tôi có thể nhìn thấy người con gái của định mệnh.

Em không đẹp nhưng nhìn rất duyên, đôi mắt to tròn lấp lánh, sáng trong như mặt nước hồ thu lặng sóng, mỗi khi nhìn vào đôi mắt cuốn hút ấy, tôi cứ ngỡ mình có thể đắm mình vào trong đó say mê.

Em là một con người hoạt bát hay nói cười, hòa đồng với bạn bè xung quanh. Nhìn em, mọi người như được bơm vào một sức sống tràn đầy, tự tin và yêu đời.

Tuy nhiên có đôi lúc thoáng qua, tôi giật mình bất gặp sự u buồn, cô đơn trong đôi mắt ấy, một nỗi buồn cất giấu sâu tận đáy lòng được khéo léo che giấu kỹ càng bằng tính cách quật cường đôi khi có thể gọi là ngoan cố và tôi ... tôi bắt đầu yêu em.

Tình yêu sinh viên, ngây ngô thuần khiết, những món quà tôi tặng chưa bao giờ làm em để ý, những lá thư tình sến rện tôi viết bằng tấm lòng và lấy ý tưởng từ những bản nhạc rap việt mà bản thân thích nghe khiến em cười ngất ngây, thời ấy nhạc rap việt mới bắt đầu thịnh hành.

Tôi tương tư em gần hết năm nhất, có một khoảng thời gian ngắn tôi đã đổ bệnh vì tình yêu không được đáp lại, những lúc ấy chỉ mong có một lời hỏi thăm, một tý quan tâm từ em thôi là tôi khỏe ngay nhưng....chẳng có gì.... vì tôi đã cố tình giấu đi sự yếu đuối của mình, em không biết là tôi không được khỏe.

Sau trận ốm vì tương tư ấy, tôi thấy mình thay đổi, trưởng thành hơn.

Bớt đi những hành động kiểu cách lấy lòng, tôi bắt đầu quan tâm em bằng sự chân thành mặc kệ là nó có làm em cảm động hay không, từ suy nghĩ chinh phục tôi chuyển sang “làm như thế nào để người mình yêu hạnh phúc”.

Mùa đông, cái se lạnh ở đất Sài Thành chẳng đáng kể gì đối với dân Đà Lạt vốn đã quen với cái giá lạnh cao nguyên rét buốt, bầu trời đêm nay như trong và cao hơn, những vì sao xa xa lung linh huyền ảo tỏa thứ ánh sáng dịu dàng, tôi cùng em đi dạo trong khuôn viên ký túc xá, cả hai sánh vai qua những lối mòn lát đá giữa khu vườn hoa mà lòng cứ ngượng ngùng cảm giác gượng gạo, em thì không biết thế nào chứ tôi thì tim đập chân run.

Gió thổi qua khiến cành cây xao động, mùi hương hoa sữa trong đêm nhẹ nhàng khuếch tán, phiêu đảng khắp không gian khiến cho lòng người thêm thanh tĩnh.

Hít sâu một hơi gom hết can đảm trong người, nhìn vào mắt em, tôi ngập ngừng cất tiếng thổ lộ:

- Anh...Anh thương em từ lâu lắm rồi...nhưng chẳng dám nói ra, em...em... có thể làm người yêu của anh không?

Em im lặng không nói lời nào, khuôn mặt cúi xuống, di di mũi chân trên mặt đất ra chiều bối rối suy nghĩ.

Bức tượng Hải Thượng Lãn Ông đứng giữa chúng tôi mỉm cười, khoảng thời gian chờ đợi câu trả lời của người mình thương tuy ngắn nhưng tưởng chừng như kéo dài vô tận, nhìn chiếc lá vàng xoay đều từ trên cây rơi xuống không biết tại sao mà thấy nó chậm thế, đến khi chiếc lá chạm đất, em mới nhẹ nhàng ngắt đầu dịu dàng cất tiếng, ánh mắt hàm chứa sự quả quyết:

- Em...em..biết tình cảm anh dành cho em chứ nhưng em sợ, liệu nó có phải là thoáng qua không anh?

Tôi ngây người chẳng biết nói sao, từ khi lớn tới giờ tôi chưa từng yêu ai. Em!..chính là mối tình đầu của tôi.

Khó khăn lắm mới thốt nên lời:

- Thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất, làm sao có ai biết được tương lai, chỉ biết tình cảm hiện tại anh dành cho em là chân thành, cho dù em không yêu, anh cũng chẳng trách gì em cả, chỉ trách mình không đủ khả năng để em tin tưởng và anh chúc cho em tìm được người yêu em như anh đã yêu.

Lời cuối cùng tôi trích dẫn trong câu thơ cuối của một nhà thơ nổi tiếng mà mình không nhớ tên. Khi nghe tôi nói xong, em lại suy nghĩ mất một lúc lâu rồi sau đó mới gật đầu đồng ý, không một từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác của tôi trong khoảnh khắc ấy, như là thiên đường rơi xuống trần gian.

Sau bao ngày tháng, chúng tôi trao nhau nụ hôn đầu đầy cảm xúc trong sự say mê, rực cháy của tuổi trẻ.

Ngày tốt nghiệp ra trường là ngày buồn nhất, với bạn bè đó là sự chia ly bịn rịn bao năm gắn kết, với người tôi yêu đó như là khởi đầu nghiệt ngã của một lời nguyện cho “tình yêu sinh viên”.

Chia tay, mang theo những lời thề non hẹn biển, em về với gia đình trên Đaklac, còn tôi một đứa công tử bột được bạn bè gán cho biệt danh là thư sinh yếu đuối, quyết tâm xa nhà, tự lập bươn chải ở miền Tây nắng gió.

Tôi thích kinh doanh, trong trái tim tôi mang nhiều tham vọng, muốn được khẳng định mình với xã hội, vươn lên một tầm cao mới. Mặc dù làm trong ngành y, tôi lại không một chút hứng thú nào với nó, bệnh nhân khen tôi mát tay, gia đình gia truyền mấy đời nhưng tôi mặc kệ, tôi muốn mở ra một lối đi khác cho bản thân.

Cuộc sống tự lập, thực tế không trải nhung lụa như bạn tưởng, dòng đời với những cơn sóng lo toan bộn bề cứ cuốn trôi đi giạt phăng bạn ra khỏi những ảo tưởng mơ mộng, khó khăn vất vả không làm tôi gục ngã, mỗi ngày ý chí phấn đấu lại nhiều thêm cộng với nỗi buồn xa người yêu nên tôi chỉ biết vùi bản thân vào công việc.

Em trách móc tôi tại sao lại dành ít thời gian nhắn tin cho em, tôi nói tôi phải phấn đấu hơn nữa để tạo ra một cuộc sống giàu có hạnh phúc sau này cho hai đứa...

Em nói em không cần những thứ đó nhưng...tôi cần...tôi không thể nào tưởng tượng ra cái cảnh tương lai hai vợ chồng lấy nhau phải khốn khó, là một người con trai tôi không cho phép vợ con mình thiệt thòi so với người ta, tôi không muốn em khổ khi phải lấy một thằng đàn ông vô dụng, tôi phải trở thành một ai đó mà em cảm thấy tự hào mỗi khi người ta nhắc tới chồng mình.

Em không hiểu tôi, hoặc có lẽ vì tham vọng quá lớn của bản thân mà tôi đã tự đẩy mình xa khỏi em, tin nhắn cứ thưa thớt theo tình cảm phai nhạt, mỗi lúc tôi gặp điều vướng mắc trong cuộc sống muốn trải tâm sự cùng em thì những gì nhận được chỉ là lời trách móc khiến tôi chán nản.

Mùa đông ở miền Tây là những cơn mưa nặng hạt tầm tã thoáng qua và không khí se lạnh buổi sáng sớm.

Điều gì đến phải đến, duy trì mối quan hệ thêm được hai tháng thì chúng tôi chia tay trong cơn mưa nước mắt của người tôi yêu đúng vào cái ngày mà cách đây ba năm tôi ngỏ lời yêu em, thật đau đớn.

Em nức nở hỏi tại sao lại như thế, tôi chẳng biết trả lời, chỉ biết nêu lý do: sự nghiệp chưa thành công, nếu em chờ đợi bốn, năm năm nữa lỡ như không đến được với nhau tôi sẽ hại em lỡ mất thời tuổi trẻ, rằng thì chúng ta không còn hiểu nhau nữa...

Tôi biết, tất cả những điều trên là dối trá, chỉ có một sự thật duy nhất là: tôi đã không còn yêu em như ngày xưa nữa.

Bạn bè gọi điện góp ý, khuyên bảo thế nào cũng không làm tôi hồi tâm chuyển ý.

Ngày vu quy, em gửi thiệp mời nhưng tôi không đi, tôi không muốn khơi gợi bất cứ vết thương lòng nào có thể ảnh hưởng đến hạnh phúc mà em đang có.

Tôi xóa số điện thoại, xóa nickname của em trên yahoo, có lẽ em sẽ trách tôi là lạnh lùng vô tâm, một kẻ chỉ biết đến tiền và sự nghiệp nhưng tôi chỉ đành chấp nhận, trong lòng lúc nào cũng cầu mong cho em hạnh phúc, nhanh chóng quên đi một kẻ như tôi.

Con người ta thật kỳ lạ, lúc mất đi thứ gì mới biết rằng nó là trân quý, có những lúc tôi nhớ em quay quắt, những kỉ niệm đẹp năm xưa cứ mãi ùa về, chập chờn trong những giấc mộng xa xôi.

Những gì đã qua đi không thể trở lại...

Bây giờ tuy đã có tình yêu mới nhưng đôi lúc tôi vẫn nhớ về em như một kỷ niệm đẹp trong tim, tôi nghiệm ra rằng mình đã sai, đã non nớt trong cuộc sống, ích kỷ cho bản thân và không vững vàng trong tình yêu.

Hồi đó nếu tôi yêu bằng 100% sự quyết tâm và không áp đặt thì có lẽ mọi chuyện đã khác, tình yêu có khi chỉ cần những thứ đơn giản nhất mà thôi.

Rút kinh nghiệm từ quá khứ, tôi trân trọng những gì hiện tại.

.....

Vậy thì bạn tôi ơi, qua những lời tự sự, tôi nhắn nhủ các bạn rằng hãy trân trọng những gì đang có, yêu bằng tất cả trái tim, hãy vững vàng cho dù có nhiều cám dỗ hay khó khăn vất vả, đừng vội buông xuôi, sóng gió sẽ qua đi những gì còn lại sẽ là thứ quý giá nhất, thứ mà mỗi chúng ta cứ mãi đi tìm kiếm đâu đó xa xôi, đừng để mình phải hối tiếc vì bất cứ điều gì.

“Tình yêu chỉ thực sự đẹp và bền vững khi được trải qua nhiều thử thách.”

4. Chương 4: Đêm Noel

Tác giả: VLPL (Vong Linh Phiêu Lãng)

Cảm giác thật lạ!

Phải chăng đó chỉ là tình cờ?

Bỗng, một ngày Nó gặp được rất nhiều may mắn và...

tự nhiên đến với bản thân! Nó thấy bất ngờ, thấy vui!

Em à! Những ngày qua anh nhớ em nhiều lắm...Em biết không?

Từng giây, từng phút anh đều nhớ đến em...

Yêu ư?...Có lẽ

Tình yêu từ đâu tới?...Từ ngày gặp em? Hay từ tình cảm em mang đến?

...Rốt cuộc vẫn là ở nơi em.

Lúc này!

Anh muốn biết em đang làm gì, đang ở đâu?

Có lẽ anh ích kỷ, anh muốn quản, muốn biết, muốn tất cả những thứ ở em.

Nhớ ư?...Có thể.

Dù là gì đi chăng nữa đối với anh cũng chẳng còn quan trọng.

Hạnh phúc từ trên trời rơi xuống, đến thật bất ngờ... đối với anh!

Em có nhớ đến anh không?

Hay đôi chút tình cờ gặp nhau mà bị lãng quên?

Ừ! Đúng là chỉ có hai chữ "tình cờ" để hình dung.

...Ngày ấy!

Trên đời có người tên ông già Noel?

Đêm đó là Giáng sinh nhỉ?

Anh, lang thang trên một con phố,

thất vọng, chán nản chiếm hết lý trí

Và...

Ài đã cho anh một điều ước?

Ban tặng thứ quý giá nhất cuộc đời cho anh?

Ừ...chỉ có thể là ban tặng.
...Em.
Anh muốn, rất muốn mình được hạnh phúc
Phải! Chỉ đơn giản thế thôi
...nhưng chưa bao giờ anh có được nó.
Anh luôn cảm thấy cái cuộc đời này chán ghét,
...khó chịu trong cuộc sống
về mọi thứ, mọi vấn đề.
Và bất ngờ...vào cái đêm hôm ấy!
Ông già Noel nắm tay cô tiên áo xanh đi tới?
Ông già Noel anh chẳng biết là tên nào.
Nhưng...
Cô tiên áo xanh thì... ừ... Là em!
Khoảnh khắc đó...cả thế giới như dừng lại
...nhịp tim, hô hấp của anh tăng lên.
giây phút đó...chạm mặt.
Cùng vui vẻ đón nhận Giáng Sinh.
Dưới màn trời tràn ngập ngọn đèn lung linh
Những cây thông lớn
trong sự nhộn nhịp của mọi người.
Trái tim anh cô đơn nằm đó
Nổi thất vọng, buồn chán trong anh...nhiều hơn bao giờ hết.
...Em đến
Nụ cười trên khuôn mặt ấy...thật đẹp.
Với anh...
Hạnh phúc đã tới
Tình yêu đã đến
Em...khác hẳn với những người anh từng gặp
Những người ấy...nhàm chán
Vì...bọn họ đã yêu quá nhiều.
Em thật hồn nhiên, thật tinh nghịch.
Anh yêu những thứ đó.
Cho dù có xa cách cũng chẳng sao.
Anh sẽ chờ
Có lẽ...một ngày gặp đã yêu sẽ quá nhanh chóng?
Chờ, sẽ chờ...đợi, mãi đợi

Anh sẽ nhớ đến em

...vì yêu

Quyết định nhanh lên em nhé!

5. Chương 5: Tình

Tác giả: VLPL (Vong Linh Phiêu Lãng)

"Văng!"

Lặng lẽ đi trên con đường dài, với một ngõ hẻm ở vùng ven thành phố cho dù là đêm Noel cũng chẳng có gì khác biệt. Tay thò vào túi lấy ra chiếc điện thoại, trên cái màn hình chỉ cỡ 3inch hiện ra bốn con số 11:32. Bóng dáng tên thanh niên vẫn chậm rãi di chuyển, cứ đi, cứ bước không một mục đích. Noel thì sao? Ngay cả một dòng tin nhắn tối thiểu của một người bạn cũng chẳng có.

Cuộc đời tràn ngập màu đen, hắn tự thu mình vào một góc tránh tiếp xúc với xã hội. Cũng chẳng ai biết là tại sao, vì cái gì mà tên thanh niên này xử sự như vậy!

Lại lấy ra chiếc điện thoại, bây giờ thời gian mới trôi qua có năm phút, thế mà hắn cứ tưởng Noel tới rồi cơ đấy! Khẽ đảo cặp mắt lạnh giá qua cộng dây đeo điện thoại, một miếng kim loại cũ kỹ hiện ra trước mặt, vài hình ảnh khẽ lóe lên trong đầu như một cuốn phim tua chậm, tên thanh niên vẽ mặt tỏ ra càng thêm âm trầm. Bàn tay trái đang bỏ trong túi quần cũng siết chặt lại, lòng hắn quặn thắt một cơn đau khó tả.

"Tao còn nhớ sao?"

Hai chân vẫn cứ bước trên con hẻm nhỏ, tiếng chó sủa vang lên hòa nhịp cùng bước chân hắn. Cái gió lạnh cộng thêm chút sương của buổi đêm làm cho tên thanh niên hơi rùng mình, nhịp bước gia tăng thêm chút nữa đi nhanh về cuối ngõ.

Ánh trăng khuất sau ngọn dừa chiếu những tia sáng yếu ớt xuống đất lối hắn đi. Tràng âm thanh do gió thổi vào tàu lá vang lên như thúc dục ai đó đang đi trên đường. Mắt thấy cuối ngõ hẻm một ngọn đèn điều hui hiện ra, tên thanh niên vẽ mặt không chút thay đổi, nhằm hướng ngọn đèn ấy tiến tới.

Cái cổng nhỏ màu xanh đã ở trước mặt, cánh cổng này chỉ khép hờ chứ không có khóa, điều này làm gã ta có đôi chút suy nghĩ.

- Về rồi sao con?

Bóng hình mảnh khảnh đang ngồi tựa lưng vào bậc thềm, phát ra tiếng nói hướng về nơi cổng. Ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn cũng chỉ đủ chiếu một phần khuôn mặt người này. Một khuôn mặt đậm chất sương gió, mái tóc trên đầu cũng bạc đi quá nửa, nhưng đáng chú ý nhất vẫn là cặp mắt hiền từ mang theo một vẻ ảm áp lạ thường.

Thấy người phụ nữ này, tên thanh niên có đôi chút ngập ngừng như đang do dự một điều gì đó. Nhưng cuối cùng hắn vẫn im lặng, nhanh chóng bước vào trong sân đầy màu khói nghi ngút. Đảo cặp mắt qua bên trái, cái bàn thờ trống rỗng chỉ với một bát nhang và chút ít que nhang đang cháy cắm trên đó. Thấy cảnh này, đôi lông mày tên thanh niên khẽ nhíu lại, nhưng cuối cùng hắn cũng bước tới, bỏ lại những thứ này qua một bên.

- Kịch.

Tiếng đẩy chân chống vang lên, tên thanh niên lúc này đã ngồi trên một chiếc xe máy. Âm thanh của cái động cơ hai thì thật chói tai, kèm theo đó là một dòng khói phun ra từ đằng sau pô.

Lên ga vài cái, hắn dần dần nhả tay côn lướt nhanh qua bóng hình người phụ nữ đang đứng bên cạnh. Đầu đó trong tiếng gió thổi, tai hắn còn nghe được vài câu dặt dờ mang theo một giọng điệu cầu xin:

- Cẩn thận! Về sớm nghen con!

Chỉ ngắn gọn vài câu nhưng chan chứa trong đó không biết bao nhiêu tình cảm.

"Chúa, xin hãy phù hộ cho nó!" Tay người đàn bà làm một cử chỉ đúng chất của một người theo đạo. Nhưng đâu có mấy ai biết rằng, trong nhà bà cho dù là chúa hay bồ tát cũng đều có thờ, ước muốn của bà ta là mong mỗi cho đứa con của mình được bình an.

- Ở đâu?

- Tao tới ngay!

Tên thanh niên dừng xe ở một cây xăng, sau khi đổ đầy bình hấn tiện thể lấy ra từ trong cốp một cái áo da, khẩu trang cùng một chiếc mũ lưỡi trai. Cẩn thận cất chiếc điện thoại vừa mới nghe vào trong túi quần hấn mới yên tâm rời đi.

Đi từ vùng ven về tới trung tâm thành phố, số lượng người trên đường ngày một gia tăng. Toàn là những cặp trai gái vừa đi vừa ôm ấp nhau tâm sự như khoe khoang rằng mình có bồ vậy.

Vội vàng lên ga, sau vài đường vắn tay lái gã cũng đã tới được chỗ cần đến. Nơi đây đang tụ tập rất nhiều người, nhưng đặc biệt có một đám toàn thanh niên với những kiểu đầu chới lóa là nổi bật nhất. Gái thì con nào con nấy đều mặc quần đùi ngắn cùn cùn, bất chấp cái lạnh của đêm Noel. Con trai lại rất khác biệt, từ bao tay cho tới khẩu trang đều trùm kín mít hết, tưởng như sắp có tuyết rơi trên đất thuộc khí hậu nhiệt đới.

"Là mày sao?"

Lặng lẽ điều khiển xe tiến nhập vào đám người quái dị này, tên thanh niên khẽ đảo cặp mắt lạnh như băng của mình qua thân hình một cô gái đang đứng cách đó không xa. Nàng ta cũng chẳng có gì quá đặc biệt lắm so với những người khác, cũng chỉ có đôi chút nổi trội hơn mà thôi. Một cái quần đùi, chiếc áo sơ mi trắng dài chưa tới rốn, nó làm lộ ra một mảng da thịt đầy tính dụ hoặc.

- A! "Liều nhưng không hiểm" đến rồi sao? Haha, chuẩn bị bắt đầu nào mấy đồng chí.

Tràng âm thanh đầy khó nghe của một kẻ trong đám người kia phát ra, sau tiếng nói đó là một thân hình khỏe khoắn đang di chuyển tiến lại gần tên thanh niên lạnh lùng.

Cái tên "Liều nhưng không hiểm" được mọi người trong nhóm đặt cho hấn. Cũng không quá ý nghĩa, hấn ta rất là liều trong lúc điều khiển xe, nhưng lại chẳng bao giờ đội mũ bảo hiểm hay bất cứ thứ gì có chức năng bảo vệ cơ thể ngoại trừ quần áo và vật dụng thường ngày.

- Nhiều?

- 50m.

- Mấy đứa tất cả?

- Đúng sáu đứa. Tổng cộng là 300m. Ai thắng lượm hết.

- Sao nhiều thế?

- Có một tên mới tham gia. Nó đề giá, mấy đứa kia chung vốn lại với nhau mới được có bốn. Noel mà lại. Ha ha...

- Một lượng hôm nay giá nhiều?

- Khoảng 46m.

Liều nhưng không hiểm nhanh chóng lấy từ trong ví ra vài tờ tiền. Sau đó gỡ tiếp cái lắc đang đeo trên tay đưa cho thằng thanh niên trước mặt, rồi nói:

- Cái lắc một lượng. Còn đây là 4m, bù giá cái lắc bao nhiêu hết trận tính!

- Hưng, bữa nay dân chơi gớm nhỉ? Nhớ em không cưng?

Cô gái được quan sát lúc này đã tới bên cạnh tên thanh niên từ lúc nào. Vừa thấy bóng dáng kẻ kia đi ra là nàng sấp lại gần hắn ngay, cặp ngực căng phồng trong chiếc áo sơ mi khẽ chạm lên lưng, đồng thời đôi chân dài đầy sức sống cũng áp sát vào hông hắn đầy tính khiêu khích.

- Cũng không còn yêu em sao?

Cô gái nói với giọng điệu hết sức nũng nịu, kèm theo là một thứ gì đó đầy tính dụ dỗ muốn người nghe phạm tội.

- Còn. - Hưng lạnh lùng đáp. Dừng một lát hắn nói thêm:

- Nhưng tao không phải như ngày xưa!

- Ý cũng là sao? Có chỗ nào đó đã phát triển chẳng?

Cô gái vẫn nũng nịu nói. Nàng trườn người, cặp ngực dán chặt vào lưng người trước mặt dần di chuyển lên trên. Miệng phả ra một hơi nóng, tiếp tục thì thầm vào tai người đàn ông:

- Lúc này dường như anh đã đủ tiêu chuẩn làm bồ em rồi đấy!

- Vui không? Mà ý tưởng tao là cái thằng nhóc khờ khạo học cấp ba ngày xưa sao?

Bỏ mặc ngoài tai tất cả những lời kia, Hưng nhàn nhạt nói.

- Mọi thứ có bắt đầu sẽ có kết thúc. Nhưng kết thúc rồi cũng chưa phải là chấm dứt, hai ta có thể bắt đầu lại mà!

Âm thanh mềm mọng lần này thì thầm vào tai bên kia của Hưng, đồng thời hắn cảm nhận thấy một bàn tay đang mơn trớn chạm từ hông di chuyển xuống dưới quần. Sau đó nó khẽ lách vào, thọc vô trong túi lấy ra chiếc điện thoại.

- A! Cũng còn giữ miếng sắt này sao? Quả là hai ta chưa dứt được tình mà! - Cô gái tỏ ra ngạc nhiên, một tay vòng qua eo ôm chặt lấy thanh niên trước mặt, tay còn lại nhanh chóng bấm một dãy số. Đầu nàng áp lên lưng của Hưng thì thào nói:

- Đây là số điện thoại của em! Tới rạng sáng nhớ gọi em nhé! - Nói xong nàng cũng xoay người bỏ đi, nhưng cũng không quên hôn lên má hắn một cái, nhân tiện thỏ thẻ thêm một câu:

- Em sẽ cho anh tất cả!

Nhìn bóng lưng của cô gái xa dần, tâm hồn của tên thanh niên chợt dậy sóng. Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều suy nghĩ, giọt lệ trên khóe mắt đã rơi xuống lúc nào không hay.

- Thu, mà y vẫn thế sao?

- Luật vẫn như cũ, đó là không có luật. Cấm dùng người bên ngoài tham gia tới quá trình thi đấu là được. Chúng ta bắt đầu chạy từ đoạn này, vòng một vòng qua các đoạn đường đây, đây và cuối cùng về tại vị trí này là kết thúc. Nên nhớ, đừng có tên nào chơi ăn gian chạy đường tắt, một số nơi đi qua tao đã bố trí người rồi. Xong, chuẩn bị bắt đầu nào.

Kể lúc trước nói chuyện với Hưng đang cầm trên tay cái máy tính bảng. Hắn chỉ trở trên màn hình vài lượt, giảng giải cho mọi người sắp thi đấu biết tình huống.

Cuộc chơi đã được bắt đầu.

Trong làn xe đông đúc của đêm Noel, một tốp vài chục người điên cuồng rồ ga, lao nhanh trên con đường trật trật. Trở lại với lễ đường, đứng trước cái cột đèn giao thông, một cô gái đang cầm trên tay chiếc khăn phát phơ hét to tên người yêu mình. Đồng thời một màn hỗn tạp âm thanh tương tự cũng vang lên, cả đường phố bỗng chốc một luồng không khí sôi nổi tràn tới.

Ngẩng đầu lên nhìn vào cái đèn tròn màu đỏ, sau đó đảo mắt qua con số bên dưới, Hưng cũng bắt đầu nổ máy nhập cuộc. Đứng trước cột đèn giao thông ở đây chỉ vịn vịn có sáu người, vị trí này là một ngõ hẻm

nằm khuất trong một góc. Đứng trước mặt là một làn đường nhộn nhịp người qua lại, tên thanh niên đảo cặp mắt lạnh như băng về phía một bóng người.

Dường như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, cô gái quay mặt qua đối diện với Hưng, nàng nở một nụ cười mỉm, sau đó khẽ lè chiếc lưỡi nhỏ nhắn ra liếm liếm cặp môi, nháy mắt đáp trả rất gợi tình.

- Chuẩn bị.

Giọng nói oang oang của một tên vang lên. Gã này dán chặt hai mắt vào cái cột đèn giao thông, con số trên đó đang bắt đầu nhảy ngược.

- 8

- 7

Hưng dời ánh mắt khỏi người cô gái, tay kéo khóa áo lạnh lên tới tận cổ, sau đó hơi nhắm mắt lại.

-...

- 1

Sau tiếng nói kia, sáu chiếc xe đồng loạt lao nhanh ra, nhập vào làn đường trước mặt. Hai mắt Hưng chợt mở, cũng không chịu kém cạnh ai, âm thanh động cơ gào thét song song cùng năm người còn lại bắt đầu cuộc chơi.

Con đường này cũng vắng hơn trước một chút, đám xe đi qua ban này làm nhiệm vụ mở đường, chỉ cần là người đủ thông minh thì chắc chắn tấp vào lề ngay. Bên phía trên đầu, những sợi dây đèn nhấp nháy được căng khắp nơi, nó tỏa ra ánh sáng đủ các loại màu sắc làm cho con đường thêm lung linh.

Tên thanh niên lạnh lùng khẽ đảo con ngươi của mình qua nhìn những người bên cạnh, trong lồng ngực thở thoát ra từ động cơ thoang thoảng mùi nhót làm hẩn hơi hưng phấn. Chiếc pô vẫn cứ liên tục nhả khói nghi ngút, đồng thời sáu chiếc xe lao nhanh như gió, lướt đi trên con đường tràn ngập ánh sáng.

Khoảng vài phút trôi qua, đằng sau sáu người này cũng có rất nhiều xe chạy theo, những tiếng hò hét vang lên càng làm con phố thêm náo nhiệt. Một trụ đèn giao thông hiện ra trong mắt đám người, bất chấp những người phía trước đứng lại chờ tín hiệu cho đi, bọn họ cũng chỉ giảm ga lại một chút rồi tài tình lượn lách qua những khe hở giữa những người đang đứng chờ.

Tiếng còi rủa vang lên ngay sau khi sáu chiếc xe chạy qua, đồng thời âm thanh của còi phát ra như dấu hiệu cảnh báo những người xung quanh tránh xa. Bọn chúng cắt ngang dòng xe đang chạy làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt, cũng không phải sáu kẻ đều may mắn vượt qua màn thử thách đầu tiên này. Một đứa xấu số chẳng may va chạm phải chiếc taxi, cũng không đến nỗi đau đớn, với tốc độ hơn 80km/h cái xe đâm ngang vào ô tô, một thân thể lộn nhào bay qua bên phía bên kia, phần chân giơ lên trời đầu đập xuống mặt đường, kéo dài thêm một đoạn sau đó mới dừng lại.

Liếc mắt qua tên xui xẻo nọ, Hưng biết ngay từ lúc đầu đập xuống là tên đó ra đi rồi. Chiếc mũ bảo hiểm khổng lồ bao phủ cả khuôn mặt cũng nát, văng khắp mặt đường. Với trò chơi đầy tính mạo hiểm này một vài thành viên tử trận cũng không mấy ảnh hưởng tới cuộc vui.

Làn gió thổi ào ào làm cho con mắt của hắn không tự chủ được mà hơi híp lại. Tiếng còi cảnh sát thật khó chịu phát ra bên tai mọi người, một chiếc bán tải với cái thùng đằng sau chở tám đồng chí cơ động đang lạnh lùng di chuyển. Đồng thời vài chiếc moto hai bánh lao nhanh, bám theo đám người phía trước, cũng không kém cạnh cái bán tải kia, nó vang lên tiếng còi kêu gào giữa màn trời đầy ánh đèn.

Những tên ba trợn đứng bên lề gào lên cổ vũ, ánh sáng nhấp nháy phát ra từ cái đèn trên nóc ô tô và đằng sau đuôi một ô tô cộ với những chùm dây điện phía trên đầu làm cho con đường hiện ra trong mắt mọi người như một quán bar.

Bỏ ngoài tai mọi thứ, năm chiếc xe dẫn đầu vẫn luôn lách lao về đằng trước với một tốc độ khó tin.

- Đùng.

Lại một âm thanh khác lạ vang lên, chiếc xe dẫn đầu trong đám người nhào thẳng vào con lươn giữa đường. Khúc cua cùi trỏ của đoạn đoạn đường ở đây, không biết đã ném trải bao nhiêu cú ngã kiểu này rồi.

- Ngu.

- Hayabusa? haha...

Người đứng xem cười lên thành tiếng, vô số những câu chửi rửa và hỏi thăm gia phả của tên vừa té vụng về vị trí đó. Chiếc xe to quá cỡ hiện ra với một tình trạng muốn vào tiệm làm ai nấy đều khoái trá.

- kэт!

Âm thanh lốp xe ma sát với mặt đường, vài người trong số đó cũng muốn ngã nhào như tên kia, nhưng rất may mắn là không có thêm trường hợp nào như thế.

Lạnh lùng ôm khúc cua đầy khó nhọc, Hưng lao nhanh trước ánh mắt dòm ngó của những người đứng xem. Mức độ liều mạng của hắn đã đạt tới cực hạn và lúc này nó đang được mang ra sử dụng.

Cuộc đua vẫn tiếp diễn nhưng cũng chỉ còn lại có bốn mạng. Tên thanh niên lạnh lùng lúc này tạm thời đang dẫn đầu, cơn gió thổi đập vào mặt làm nước mắt trên khóe mi ứa ra vài giọt. Cổ của hắn rút xuống, mặt cũng hơi ngẩng lên đủ để nhìn làn đường mà thôi. Bây giờ mới để ý, chiếc mũ lưỡi trai trước đó đã biến đi đâu mất mà ngay cả bản thân gã cũng không hay. Mái tóc đen nhánh lộ ra, tuy không quá dài nhưng cũng tung bay trước gió trông rất nghệ thuật.

Một đám người đi phía trước dần dần bị bốn kẻ đằng sau thu hẹp khoảng cách lại. Tốc độ chạy của bọn chúng rất nhanh nhưng nếu so với mấy con thú đằng sau đây thì chưa đáng để nhắc tới. Tiếng động cơ gầm rú vang vọng rất xa, đồng thời bốn chiếc xe lao nhanh qua đám người nọ tiếp tục tiến về đằng trước với tốc độ chóng mặt.

Những kẻ vừa bị vượt mặt đây chính là đám người đi trước mở đường ban nãy. Bọn chúng thấy bốn tên siêu nhân đã vượt qua thì cũng tăng tốc bám sát, theo dõi cuộc đua. Cũng chỉ có vài móng đủ bản lĩnh bám theo, chứ còn những đứa khác rất nhanh đã bị rớt đằng sau.

- Ở đâu?

- Khách sạn Hải Lệ, phòng 132.

- Chờ!

Hưng lạnh lùng cúp điện thoại, tay cầm một túi nylon nổ máy chạy như bay trên đường. Cuộc đua bất ngờ kết thúc trước dự kiến, ba kẻ còn sót lại tuy không té, ngã nhưng lại bị công an tóm gọn. Cũng chẳng quá tốn công sức, thí sinh bị loại bất kể lý do gì đều không có quyền phát biểu ý kiến. Vì thế, tên thanh niên chiến thắng, có chút không vẻ vang lắm nhưng vẫn là thắng.

Cuộc điện thoại vừa nhận là của một người tên Thu, cũng chính là cô gái nóng bỏng hờ rồn lúc trước cho số điện thoại. Trả xong 10% tiền tổ chức, cũng như bảo kê cho kẻ đầu tiên hắn gặp ở đây, sau đó mới rời đi. Lúc này, mục tiêu cần đến tiếp theo là khách sạn mang tên Hải Lệ.

- Phòng 132 trên tầng tám thưa anh! Anh đi lên thang máy sau đó rẽ phải, phòng nằm ở cuối hành lang bên phía tay trái.

Hưng gật đầu với một bà chị tiếp tân lớn tuổi, cũng chẳng nói thêm câu nào mà làm theo chỉ dẫn đi lên.

- kịсh.

Cánh cửa phòng số 132 được tên thanh niên mở ra, cứ thế xông vô mà không quan tâm tới lễ nghĩa gì hết.

Căn phòng được thắp sáng bởi ánh đèn ngủ mờ ảo, Hưng khẽ nhíu đôi lông mày lại, lúc này cũng chỉ có thể nhìn thấy chiếc giường với tấm drap màu trắng phủ bên trên.

Một thân hình mảnh khảnh của một cô gái đang quần lấy tấm chăn màu xanh nhạt, nàng ta ngồi dựa lưng vào thành giường hai cánh tay trắng nõn lộ ra, kèm theo một mảng da thịt trước ngực rất mê người.

Trong căn phòng đối với thứ được gọi là ánh sáng rất hiếm hoi và ít ỏi, tên thanh niên nhẹ nhàng bước đến bên cạnh chiếc giường. Ánh mắt hắn nhìn người phụ nữ đang ngồi có đôi chút rạo rức, vẻ mặt lạnh như băng ban này biết mất từ lúc nào.

Cô gái đang ngả lưng khẽ nhúc nhích thân thể, một tay giữ lấy tấm chăn đang quần trên người, bóng hình nàng đứng dậy che khuất ánh sáng duy nhất phát ra từ cái đèn ngủ. Cánh tay phải vòng ra sau gáy người nọ kéo sát mặt hắn vào, im lặng nhìn nhau một lúc, tiếp đó đầu nàng hơi nghiêng qua một bên hôn nhẹ lên phía dưới mép tai, dần dần tiến về vị trí đôi môi tên thanh niên hôn ngấu ngiến.

Hưng sau một lúc chống cự, cuối cùng cũng đành chịu thua, nhiệt tình đáp trả lại đòn tấn công của cô ả.

Bàn tay đang giữ cái chăn của Thu cũng thả ra, vật che chắn từ từ rơi xuống, một thân hình rất đẹp được phơi bày trước ngọn đèn màu hồng nhạt.

Hai người kéo nhau xuống nằm trên chiếc giường, quần áo của Hưng ngày một ít dần. Cuộc mây mưa bắt đầu diễn ra...

Nằm trong lòng ngực tên đàn ông, vẻ mặt Thu hiện ra một sự thỏa mãn. Ngẩng đầu lên nhìn thấy người này đang ngủ, nàng khẽ lay mình hắn và gọi nhỏ vài tiếng nhưng không thấy đáp trả. Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, thân hình không một mảnh vải che thân nhích dần ra bên mép giường ngồi dậy thoát khỏi cái ôm kia.

Cúi xuống vợ đại đồng đồ của mình được xếp sẵn dưới đất, nàng rón rén đi vào trong WC mặc vào. Soi qua chiếc gương trong căn phòng chật hẹp, vuốt mái tóc rối bời của mình lại một tí rồi mới mãn nguyện đi ra.

Vòng qua đồng quần áo vứt bừa bãi dưới đất, tay ả nhanh chóng tìm kiếm một vật gì đó. Lát sau, thấy được một chiếc túi nylon mới mỉm cười đứng dậy tiến về phía cửa.

- kịch, kịch...

- kịch, kịch...

Thế nhưng, người muốn đi nhưng cánh cửa lại không cho phép, nàng nhúu mày lại, xoay người về phía giường toan lấy chìa khóa.

- A...

Đập vào mắt Thu là một thân hình cởi trần, chỉ mặc độc một chiếc quần đùi. Không cần nghĩ cũng biết là ai, nàng bật tai lại hét lớn, người ngã xuống đất lết lùi về phía cửa.

- Mày vẫn thích tiền nhỉ?

- Thói quen không tốt! Ngày xưa mày không cần tao là vì nó, bây giờ lại lừa tao cũng vì nó?

Tiếng nói mang theo một sự điên cuồng của Hưng phát ra. Nhưng cũng không ai đáp trả lại, Thu cũng không nói gì, bởi vì trên tay người đàn ông trước mặt đã có thêm một con dao.

- Bốp.

- Á...

Nắm đầu ngón tay của tên thanh niên thô bạo in trên mặt người con gái đang ngồi trong góc. Mái tóc vừa chỉnh lại cũng xòa lên che khuất hơn một nửa khuôn mặt.

- Mày biết không? Tao rất yêu mày. Ngày đó, nếu như mày không xỉ nhục tao, có lẽ...tao cũng đeo có nghị lực mà sống.

Hưng nắm lấy mái tóc của Thu, kéo nàng tới bên phía cửa sổ. Một luồng gió lạnh thổi vào căn phòng làm người bên trong hơi rùng mình, nhắc bóng ả đàn bà lên, hắn lạnh lùng đẩy ngã nàng ra phía bên ngoài cửa sổ bất chấp tiếng gào khóc van xin.

- Còn điều gì muốn nói không?

Gã ta khẽ nói.

- Không à? Ừ! Thế thì chết đi.

Hưng lạnh lùng nói. Người con gái bị bóp cổ về mặt tái nhợt dần, miệng mở ra nhưng đâu có thốt lên được câu nào. Đến khi như muốn ngất đi mới chợt cảm thấy thân thể nhẹ bồng, chưa kịp hoàn hồn thì nàng đã tắt thở.

Nhìn người phụ nữ mình yêu rớt từ trên tầng tám xuống mặt đất mà lòng Hưng đau nhói, hắn không muốn làm hại nàng, thế nhưng trong đầu chỉ nghĩ ra được cách này là tốt nhất.

Bình tĩnh lại, tiến về phía đồng quần áo lấy ra chiếc điện thoại. Nhanh chóng tra danh bạ rồi áp lên tai nghe:

- Con hả? Về đi con, đã gần năm giờ sáng rồi!

- Mẹ...

- Mẹ đây! Sao con, về đi mẹ chờ.

- Con yêu mẹ. Nhớ giữ gìn sức khỏe, chăm sóc tốt cho bản thân.

Giọt nước mắt hắn đã rớt xuống trên khóe mi, cảm giác trống rỗng và thanh thản trong đầu làm Hưng thấy rất dễ chịu.

- Là sao con? Xảy ra chuyện gì?

Giọng người phụ nữ bên kia có chút gấp gáp, bà ta gắng hỏi nhưng đáp lại chỉ là tiếng "tút tut".

Cầm trên tay chiếc điện thoại mà Hưng tràn ngập suy nghĩ, miếng kim loại móp méo khó có thể nhìn ra hình dạng nguyên thủy hiện ra trong tầm mắt. Trước đây, vật này là một hình trái tim rất đẹp, do chính tay Hưng cắt ra từ một tấm đồng làm thành tặng cho Thu. Thế mà, trong lúc chia tay nàng ta thô bạo dùng đá đập lên nó, hơn nữa còn xỉ nhục hắn rất nhiều trước mặt thằng bạn trai mới.

- Đã từng yêu...

Hưng thì thảo trong miệng, ánh mắt hắn vô thần tiến lại bên cửa sổ nhẹ nhàng nhảy xuống.

6. Chương 6: Noel Yêu Thương

Tác giả: Lưu Tinh

Tình yêu là một thứ gì đó, không thể đếm, không thể sờ, và chỉ có thể cảm nhận bằng con tim.

Hà Nội vào đông rồi, cái rét làm cho lá khô mau, làm ửng hồng má những cô bé học trò, và làm cho con tim ai đó xao xuyến, về một cái gì đó rất riêng, rất Hà Nội. Giáng sinh, lại một mùa noel nữa tới, không khí phố phường đang tràn ngập cái mà người ta gọi là mùa yêu thương, một cảm giác đất trời như vui tươi hơn trong ngày chúa ra đời..

Làm xong bài luận khá dài, bên ly cafe đang còn bốc khói, tôi khoác cái áo và đi ra ban công, ở những khu nhà tập thể như thế này, cái thú vui ra ngoài, ngắm dòng người xuôi ngược, ngắm những mạch sống đang chảy trên từng con đường huyết mạch thủ đô này đã ăn sâu vào tâm trí tôi rồi, đã trở thành một thói quen khó có thể bỏ.

Giờ se se lạnh và li cafe nóng, đủ để an ủi một người không có gì làm tới nhàn rỗi trong đêm noel như tôi, bên trong căn phòng, mấy bài hát giáng sinh cũng làm cho tôi vui hơn chút ít.. tiếng tin nhắn điện thoại chốc chốc lại báo sáng, nhưng chỉ là những tin nhắn chúc mừng, mấy thằng bạn thân giờ này chắc đang vì

vu bên người yêu, tôi cười thầm... trong nhóm bạn chơi với nhau, chả còn ai là chưa có người yêu cả, chỉ có tôi, mà chả lẽ, lại bám theo đi chơi cùng người yêu chúng nó...

Cafe dần dần xuống cổ họng...

“Đi chơi không mày” tin nhắn điện thoại thú vị mà tôi nhận được đầu tiên trong ngày....

“Có, sang tao đi”.. tôi reply lại ngay sau đó..

Cô bạn thân, chơi với tôi từ hồi lớp 10, cho tới tận bây giờ, sau khi chúng tôi đã là sinh viên năm thứ 3, một đứa con gái rất dễ thương, với chiếc răng khểnh và mái tóc dài nữ tính, đôi mắt đen láy, đủ để hấp hồn bao nhiêu thằng con trai thơ dại...

“Không hiểu sao hôm nay nó hứng thế nhỉ” tôi chốt cửa và đi ra ngoài, căn hộ phía trên là nhà nó, tôi với nó ở cùng một khu, có thể gọi là hàng xóm.. dòng chữ thang máy chạy giảm đều đều, nhìn mà chán ngắt, nhà tôi tầng 8, còn nhà nó thì tầng 12..

Thang máy mở ra, nó đứng lọt thỏm trong đó, như con búp bê trong hộp nhựa, khăn bông trắng lù xù quần cổ, áo vét vàng buông dài trông ảm áp..

- Người yêu đâu mà lại hứng đi chơi với tao thế
- Có ma nào yêu... có thì không gọi mày
- À, thế là tao là người yêu đóng thế à...
- Có thể coi thế,, tí tao trả tiền trà đá, và mày là người yêu tao tối nay.. nhỏ cười, ánh mắt tinh nghịch
- Công quá rẻ mạt, không nhận
- Một là nhận, hai là tao sút cho mày phát, chọn đi

Câu truyện đưa đẩy, bên cạnh dòng số thang máy đang giảm dần xuống 1.. tiếng thang máy kêu “tinh tinh” vui vui, cứ mỗi lần gặp con tiểu quỷ này là tôi lại quên hết mệt mỏi, bọn bạn tôi bảo “chúng mày như là yêu nhau” nhưng tôi biết, đâu có phải, chỉ là thân quá mà thôi, thân tới nỗi không thể yêu được, vì hiểu nhau quá rõ..- Đi đâu.. tôi hỏi nó

- Nhà thờ lớn chứ đâu, thẳng dần này... nó đánh nhẹ vào vai tôi

Chiếc xe từ từ lăn bánh, trên cái con đường mà tôi đã quen thuộc từ lâu, đèn đường vàng vàng và cũng có những cái nhấp nháy đủ màu sắc, hình nộm ông già tuyết, tuần lộc, tất cả làm nên nét đặc trưng rất riêng của ngày lễ Noel.. gió thổi qua tai ù ù, còn bạn tôi, nó ngồi sau, chỉ trở linh tinh, nhiều khi không nghe thấy, nó lại hét lên, như gào vào tai tôi, rồi nó cười sung sướng.. mặc cho tôi hù dọa như thế nào, nó vẫn vậy, hành hạ tôi, đó là thói quen của nó rồi, không bỏ được..

Nhà thờ lớn, sang rực ánh đèn, và bên cạnh, cũng đầy đủ các nam thanh nữ tú, ngồi trà nóng chém gió, bầu trời về đêm, khung cảnh thơ mộng, gọi 2 cốc nhân trần nóng và một đĩa hướng dương, tôi và nó vừa tí tách cắn, vừa nói truyện, nhiều khi, còn ném vỏ hướng dương vào nhau, làm cho mấy bàn ngồi bên cạnh, nhất là những đôi đang tâm sự thì thắm yêu đương cảm thấy khó chịu, và càng khó chịu thì bọn tôi càng sướng, càng cười to hơn, nhất là nó...

- Tự nhiên, tao muốn lên cầu Long Biên ngắm sông hồng..
- Mày điên vừa thôi, giờ này, lạnh như này, mò lên đấy có mà chết rét..
- Tao nói mày không nghe à, hôm nay mày là người yêu tao, nói phải nghe, ngoan chị thưởng..

Vậy là chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình trong đêm Noel của mình, với địa điểm tiếp theo là cầu Long Biên, kì thực, nó đã không còn là cái cầu theo đúng nghĩa từ lâu, trên cầu, có vô số quán ăn, quán nước, đủ để cho người ta vừa ăn, vừa tận hưởng cái vị phù sa từ Sông Hồng thổi lên, cái gợn gợn của hơi nước, và cái lạnh tới tê người mỗi khi có cơn gió bắc thổi qua, làm cho mọi người co ro và thắt chặt cái áo khoác..- Zô nào, vì tình bạn của chúng ta...

- Zô nhân trần à.. zô...

- 100% và gọi cốc mới.. nó cười và đưa cốc trà lên miệng tu đúng 100%

1 cốc, 2 cốc cổ tôi như đóng băng lại, kiểu này về mai không viêm họng mất giọng mới là lạ đây. Chơi nhân trần đá giữa mùa đông.. tôi lắc đầu ngao ngán, rồi gọi một cốc nóng, ngồi nhâm nhi, bên cạnh là con bạn đang huyền thuyên về một đồng sự đời.. ngồi trên cầu, tôi hồi tưởng lại, cái cảnh mà tôi và em cùng nhau trên cầu, cùng ngắm hoàng hôn trong một buổi chiều hè lộng gió, những lời hẹn ước vẫn còn văng vẳng bên tai tôi, như ám ảnh, như xoáy sâu vào tâm trí..- Mình yêu nhau mãi mãi anh nhĩ

- Uk, mãi mãi... tôi cườiEm chạm tay vào cái quả cầu sắt trên thành của cây cầu, miệng lẩm nhẩm:- Hồi quả cầu thần bí, nếu cho tôi một điều ước, tôi ước bên anh suốt cuộc đời...

- Em trẻ con thế, giờ còn tin vào điều ước

- Kệ em, anh là điều ước duy nhất đã thành hiện thực của em...

Thoáng cái, đã một năm rồi, và điều ước ấy, cũng đã theo gió, bay đi như những bông hoa bồ công anh, tới một phương trời xa lắm lắm...

- Ê, mày làm sao đấy, tao đang hỏi mày đấy

- Hả, làm sao, tôi giật mình

- Lại nhớ “em” à

- Không, chỉ là kí ức thôi

Mày cảm xúc vừa vừa thôi, sống nặng tình cảm thế... đang vui, làm tao buồn thối ruột, về...Nó đứng lên, tôi cũng cười cười, đi về thôi, leo lên xe máy, chúng tôi bắt đầu trở về, chiếc xe lại lăn những vòng quay quen thuộc của nó, còn đứa bạn tôi, nó đang ngồi sau, và lại huyền thuyên đủ mọi truyện... với nó, những câu truyện không bao giờ có hồi kết, mà luôn luôn nối với nhau từ đầu này sang đầu kia...

Gió lạnh, đường cũng vắng, tôi tăng ga về cho kịp xem trận bóng tối nay... gió thổi ràn rạt qua vành mũ bảo hiểm, thỉnh thoảng rít lên...

Một chiếc ô tô lao ra từ một ngách nhỏ, cũng nhanh không kém, tôi vội phanh xe, tiếng rít chói tai từ cả hai phía...

Đất trời quay cuồng, một cú va chạm mạnh, làm tôi văng ra ngoài, mắt tôi hoa lên, nẩy đom đóm... đầu đập mạnh xuống đường, cái tay tôi lấy để tiếp đất đã không còn cảm giác gì nữa rồi... tôi thấy cái gì đó âm ẩm chảy xuống từ thái dương.. là máu..

Điều duy nhất tôi nghĩ tới lúc này.. là cô bạn thân của tôi..

Loạng choạng đứng dậy, tôi nhìn quanh, mắt mờ mờ, chiếc ô tô như một hung thần lù lù ở đó, và bạn tôi, nằm dưới chiếc xe máy, tôi loạng choạng chạy lại, không đủ sức nâng chiếc xe lên, tay tôi đau lắm, không cử động nổi, tôi thấy nó nằm đó, mắt nhắm nghiền, không cử động, tôi gọi, tôi hét trong tuyệt vọng, gọi tên nó, lay nó bằng chính cái tay còn lạnh lặn của tôi.. giá như, tôi có thể đi chậm một chút, giá như, tôi quan sát kĩ hơn... tôi cảm hận chính cái hành vi của mình, của cái sự cầu thả mà chính nó đã bảo tôi bỏ đi bao nhiêu lần, giờ thì, tôi không những nhận được hậu quả, mà có cả nó nữa..

- Thảo, tỉnh lại đi, Thảo.....

Tôi nhìn quanh, một vài người đã đi ra, nhưng không ai giúp chúng tôi, tất cả nhìn với ánh mắt ái ngại...

- Ai đó gọi cấp cứu đi.. giọng một người thanh niên hét lên

Tôi nhìn nó, khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc dài.... Còn đâu vẻ tinh nghịch nữa chứ, tôi cố lay gọi, điên cuồng, bằng tất cả sức lực còn lại của mình, đất trời như không còn tồn tại, chỉ có tôi, cô độc nơi đây, nhìn đứa bạn thân nhất của tôi đang nằm đó, không có một chút sinh khí..

Nó tỉnh dậy, nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh ấy, nó khóc, cố đưa tay chạm lên vết máu trên má tôi, mỉm cười, nó muốn nói gì đó, mà không được, tôi đưa tay, nắm lấy tay nó.. nhìn sâu vào mắt nó, 4 mắt chạm vào nhau, rồi nó ngất, tôi cũng thấy đất trời quay cuồng, chỉ còn nghe tiếng xe cấp cứu xa xa... rồi tất cả chìm vào bóng tối...

Tôi tỉnh lại, bên cạnh là mẹ, với ánh mắt đầy nước mắt và có một tia vui vẻ

- Con tỉnh rồi à.. mẹ nói với giọng thật nhẹ nhàng

Tôi muốn nói lắm, mà đâu có được, có cái gì đó như chẹn cổ họng lại, không thể nói, người tôi vô lực, không có sức sống, một bên tay không có cảm giác gì cả...

- T..hảo sao rồi mẹ.. tôi cố gắng nói.. không ra hơi

- Nó nằm bên kia kìa... một đứa thì gãy tay, một đứa gãy chân.. chúng mày... mẹ tôi chỉ lắc đầu cười

Tôi ngoái đầu ra nhìn, thấy Thảo nằm bên phía đối diện giường tôi, mắt nhắm nghiền, mệt mỏi, còn chưa tỉnh, bên đó là bác Hạnh, đang chăm Thảo.. Tôi cũng mệt, nhắm mắt lại, tôi thiếp đi... đầu vẫn còn ong ong..

Tuần thứ 1...- Á.. đau.. tôi hét lên, khi chị y tá vào thay cái băng trắng ở đầu cho tôi, cũng đã bắt đầu lên da non, chỉ là nó dính vào băng, xót kinh khủng...

- Lớn tướng mà như trẻ con.. Thảo bên cạnh vừa cười vừa nói

- Rồi sẽ đến lượt mày....

- Hai chúng mày cùng trẻ con.. chị y tá vừa cười vừa nói...

Tuần thứ 2...

- Một đứa gãy tay, đẩy một đứa gãy chân đi vòng quanh bệnh viện í a, í à..

- Mày thôi đi không, tất cả là tại mày... Thảo dư dứ nắm đấm vào tôi

Tôi tới trước mặt Thảo, ngồi xuống nhìn nó, không nói gì

- Ê thằng điên, mày làm gì đấy...

- Tao ngắm mày.. vào viện mới thấy mày xinh nhé...

- Mày bị ngã, ảnh hưởng tới thần kinh à.... Nó cười

Tuần thứ 3:

- Ê, trước lúc mày ngất đi, tao vẫn nhớ, mày nắm chặt tay tao, nhìn tao đắm đuối lắm, mê tao rồi à.. Thảo cười..

- Đúng rồi, lúc ý, tao chỉ biết có mỗi mày, tao còn không quan tâm gì tới mọi việc xung quanh cả...

- Đừng có đùa, mày vẫn còn cố xem xe mày có bị trầy xước gì không cơ mà...

Tuần thứ 4...

- Anh ơi, mình ăn chung hộp cơm này nhé, em không ăn hết đâu, mẹ nấu cho nhiều quá...

- Uk, ăn nhanh lên, rồi anh lại cùng em tập đi ... hehe, ở mẫu giáo người ta hay gọi là bé tập bò đấy

- Muốn chết không hả...

- Chết sau ai nuôi em nữa....

- Không quan tâm, đây tự sống được

- Thôi, anh đói meo rồi đây

- Để em bón cho này...

Và từ đó, cái phòng bệnh mang số hiệu 202 lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười, của cả bệnh nhân, và của cả một đôi tình nhân trẻ, ngày ngày vui đùa cùng nhau, chúng tôi yêu nhau từ đó, từ cái vụ tai nạn định mệnh, hai đứa có lẽ hòa chung dòng máu, và hòa chung cả nhịp đập con tim...

- Nếu sau này, con mình hỏi bố mẹ yêu nhau như thế nào, thì mình trả lời sao anh..

- Bố đã kéo mẹ về từ tay thần chết bằng một cái nắm tay
- Điều, em kéo anh lại thì có...
- Ai kéo ai thì có gì là quan trọng, quan trọng là giờ mình bên nhau....Hai đứa đứng cùng nhau, bên khung trời đầy nắng, một buổi chiều đông có nắng hiếm hoi, tay nắm tay nhau thật chặt, và cùng nhìn về một phía, nơi đó, có một thứ gọi là tình yêu.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyen-tap-truyen-ngan-bach-ngoc-sach-tap-1>